

Hana Pinknerová

Co Bůh šeptá
maminkám

Co Bih šeptá maminkám

Hana Pinknerová

Co Bůh šeptá
maminkám

karmelitánské
nakladatelství

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Pinknerová, Hana, 1963-

Co Bůh šeptá maminkám / Hana Pinknerová. – Třetí, v KNA druhé vydání. – [Praha] : Karmelitánské nakladatelství, 2022. – 178 stran

Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-263-7 (vázáno)

* 821.162.3-3 * 173.5-055.52 * 17.02 * 27 * (0:82-3) * (0:82-4)

- mateřství – křesťanské pojetí
- životní moudrost – křesťanské pojetí
- české prózy
- fejetony

821.162.3-3 - Česká próza [25]

Větší část textů se stala podkladem pro scénář pořadu „Zadáno pro dámy“ Trans World Radia nebo byla uveřejněna v časopise „Život víry“.

© KatMedia, s. r. o., Praha, 2022

ISBN 978-80-7566-263-7

Poděkování

Musím se přiznat, že většina příběhů, které v mé knížce budete číst, se opravdu stala.

Děkuji svému muži za velkorysost, s jakou snáší, že o něm píšu.

Děkuji Aničce a Adélce, svým sladkým holubičkám, že mě tak obdivují, ať dělám cokoli.

Děkuji svým kamarádkám Petře, Monice, Kim, Gabce, Simi, Katce a Pavlíně za jejich vzácné přátelství, mnohé dobré rady, mnohá napomenutí a za to, že se mnou rády chodí na kafe.

Okno do zahrady Božích zaslíbení

Znáte tu chvíli, kdy vám rozečtená knížka pomalu vypadne z ruky a vy se nacházíte někde na pomezí mezi příběhem a snem? Mně se to stává často. Vzniká z toho kombinace roztodivných obrazů a souvislostí. Ani knížka, kterou právě držíte v ruce, nebyla výjimkou...

Dva domy – dvě okna s výhledem do zahrady.

To první je velice pečlivě vyleštěné, nový nátěr na rámech, nikde ani smítko, nákladné těžké závěsy, na parapetu soška z nějakého vzácného kamene a tomu všemu vévodí masivní, bohatě tepaná ozdobná mříž.

Druhé okno je poněkud oprýskané, na skle sem tam šrám či otisk nosíku. Závěsy z lehké pruhované látky, co jí komusi hodně zbylo. Mezi kytkami v barevných květináčích zbytky trochu zaprášených plastelínových zvířátek, šišky, kamínky, šnečí ulity...

Ne že bych neměla ráda pořádek a ne že bych vám nepřála trochu toho luxusu, ale něco mi říká, že to druhé okno je sice méně dokonalé, ale zato je z něj rozhodně lepší výhled.

A tak vám přeji, abyste se nemusely schovávat za mříž neměnných pravidel či obecně

správných řešení a vyhodily sošky „zaručených“ výchovných metod. Přeji vám odvalu pro trochu nepořádku a hodně tvůrčího myšlení i jednání. Přeji vám, abyste měly kuráž odolat naleštěným představám o dokonalosti a troufly si dělat věci jinak než sousedka, kamarádka, ba dokonce i maminka. Rozhrňte těžké závěsy pochybností a spolehněte se na to, že Bůh vám pomůže vymyslet řešení právě do vaší situace. Možná jste si nebyly vždy jisté, zda děláte skutečně to pravé, ale věřte, že jste-li máma, tak jste se rozhodně neminula cílem. K tomuhle „titulu“ se Bůh přiznává a pro jeho obhájení nás vybavil.

Prostě vždycky když budete stát u okna svého života, zvedněte oči od trochu zaprášeného parapetu, zahleďte se do rozkvetlé zahrady Božích zaslíbení a nechte si něco pošeptat.

Že nevíte, jak začít? A že je to cesta poněkud neprošlapaná a dobrodružná? Věřím, že tahle knížka vám bude dobrou inspirací a rádcem. Voňavou kytkou na okně vašich dnů.

Petra Eliášová

Dětský pokoj

Strašně rychle to uteklo

Nedávno jsme si večer telefonovaly s jednou kamarádkou. Povídaly jsme si o životě, o dětech, o výchově, o domácnosti, o tom, jak to zvládáme a nezvládáme. O tom, co bychom si přály, o čem sníme. Jestli se trefujeme do skutků, které pro nás Pán Bůh chystá, jak rozumíme jeho vedení a tak. Prostě takový normální rozhovor. Pak mě pozvala do jejich sboru do klubu maminek. Dostala totiž na starost sestavování programu, a tak u mě objednala přednášku na téma Jak přežít mateřskou dovolenou. Zasmála jsem se, když mi řekla to téma. Napadlo mě, že vlastně ani nevím, jak jsem svou mateřskou dovolenou přežila. Tak strašně rychle to uteklo.

Když jsem položila sluchátko, zůstala jsem tiše sedět ve spoře osvětlené kuchyni. Holky jsou už v postelích, čtou si. Jak se to stalo, že si samy čtou? Jak to přišlo, že vyrostly do takové samostatnosti? Nepotřebují už kojit, aby se ponořily do blaženého nevědomí, ani uspat lahvičkou řídké kaše. Nebrečí, že nesedím u jejich postýlek, dokud neusnou. Nevyžadují dokonce ani pohádku na dobrou noc. Ještě pusinku a přitulit, to jo. Nedá se nic dělat, jsou už velké. Tak strašně rychle to uteklo. Jak já

jsem tu svou mateřskou dovolenou přežila? Co těm maminkám řeknu?

Hlavně musím říct, že se nedá mluvit o přežívání. Já jsem si všechny ty roky pěkně užila. Vychutnala jsem si tu dobu až do dna. To je ono! Musím jim říct, že důležité je: Užít si ji.

Nebrat tohle životní období jako provizorium, jako přechodný stav, který chceme mít rychle za sebou. Ono to tak samozřejmě je. Je to přechodný stav a budeme ho mít rychle za sebou. Ale zároveň je to stejně plnohodnotný kus života jako jakékoli jiné období. Možná jen uteče nejrychleji ze všech.

Těhotenství trvá devět měsíců. To je docela dlouhá doba. Dítě už sice máme, ale ještě je nevidíme. Chystáme si dupačky, košilky, zavinovačky. Sháníme plínky a půjčujeme postýlku. Přemýšlíme, kde budeme přebalovat, kam dáme kočárek. Ale máme taky příležitost připravit samy sebe, své životní cíle a priority. Těhotenstvím začíná nekonečné období přehodnocování. Chce se mi spát, ale dítě potřebuje... Chtěla bych si číst, ale dítě... Ráda bych se šla projít jen tak po obchodech nebo s kamarádkou na kafe, jenže... nemůžu. Mám totiž na práci něco důležitějšího. Mám na starosti nového člověka. Můžu naprosto zásadním způsobem

ovlivnit jeho život. Ono to v procesu málokdy tak vypadá. V letu dní si člověk vůbec nevšimne všech okolností. V běhu dní pozoruju jen chuchvalec úkolů, činností, předmětů a vět. Najednou jsem zaměstnána v mnoha funkcích a pracovních pozicích. Jsem samostatnou hospodyní s povinnostmi kuchařky, uklízečky, pradleny, zásobovačky, nákupčí, dekoratérky, snad i zahradnice a švadleny. Samozřejmě jsem se stala kojnou, zdravotní sestrou, vychovatelkou, učitelkou, cvičitelkou, herečkou, plavčicí, výtvarnicí, možná i oddílovou vedoucí. K tomu všemu mám na starosti svou část rodinného rozpočtu a spravuji rodinný archiv. Jsem manažerkou své vlastní domácnosti, já řídím chod tohoto podniku. Mateřství se stalo mým hlavním zaměstnáním a taky mou hlavní službou. Je to náročná práce, která vyžaduje specialistku. To já jsem. Je tak trochu jedno, co jsem byla předtím. Teď jsem máma na plný úvazek.

Každý dneska už ví, jak může dítě pošramotit na celý život, není-li začátek jeho života bezpečný, pokojný a laskavý. Co specialistů je zapotřebí, když se ten začátek nevychytá? Doktoři, psychiatři, policisté, protialkoholní a detoxikační jednotky, pastorační pracovníci, vězeňská služba a co já vím, co ještě... Těm všem

já maminka můžu ušetřit práci, udělám-li tu svou pořádně. Mezi přebalováním, vařením kašiček, taháním kočárku a převlékáním poblinkaného mimina to tak samozřejmě nevypadá, ale já tady tímhle vším bez zbytečných řečí a nějakých okázalostí budu budovat příští generaci. Stavím základy nového člověka. Pomáhám mu najít jeho životní určení a svou láskou a péčí betonuju citové základy jeho osobnosti. Ten nový člověk bude na celý život ovlivněn mým příkladem. Nikdo to z něj nevymaže. Vždycky bude vzpomínat, jak to neb ono dělala maminka. Do konce života si bude pamatovat vůni mých buchet, podle chuti mých polévek bude hodnotit všechny polévky světa, mou elegancí bude poměřovat všechny další ženy, které v životě potká, podle mého vztahu s manželem bude budovat své manželství, podle mého vztahu s Bohem se bude odvíjet jeho duchovní život.

Možná je to nejdůležitější úkol mého života. Možná mě Pán Bůh nechal vystudovat tu vysokou školu hlavně proto, abych byla dostatečně kvalifikovaná matka. Možná že to, co považuju za důležitou a opravdovou práci v nějaké třídě, kanceláři, laboratoři nebo studiu, se svým významem ani zdaleka nevyrovná tomu všemu, co dělám během mateřské dovo-

né. Možná jsem kvůli těmto několika měsícům na světě...

Musím to těm maminkám říct. Aby se soustředily a nenechaly se obelhat. Teď je ten důležitý čas. Teď na tom právě záleží. Vůbec nejde o to, jak přežít tři nebo čtyři roky doma s malým dítětem. Jde o to, že tato doba je možná nejdůležitějším časem naší rodiny a moje práce je nenahraditelná a nedoceníitelná.

Jdu se podívat na dcery. Ta mladší už spí. Knížku o Pipi Punčochaté odložila na poličku, v náruči svírá plyšovou kočičku a tiše oddychuje. Starší právě dočetla kapitolu. Protahuje se a z výšky své palandy mi opusinkuje celý obličej. Musím jí to samozřejmě vrátit. Zhasínám a jdu zapsat, co mi Pán Bůh pošeptal.

Fakt jsem tohle chtěla?

Ráno jsem vstávala před šestou. Malá chtěla mlíčko. I když vypila lahvičku a pak si klidně ještě sama v postýlce hrála, nemohla jsem už usnout. Nacpala jsem tedy prádlo do pračky, utřela prach na skleněné policičce v koupelně a uvařila jsem si kávu. Snažila jsem se být co možná nejvíc potichu, abych nevzbudila muže a starší dceru. Měla bych po soukromí. Vytáhla jsem Bibli, ale na čtení se nějak nemůžu soustředit. Pořád mi skáče na mysl, co mám dnes udělat, na co nezapomenout, komu zavolat, co nakoupit. Beru si blok a zapisuju poznámky o úkolech. Hlasité volání: „Mami! Mami!“ signalizuje, že den už začal naplno. Desítky otázek, přání a požadavků. Sem tam nějaký telefonát nebo zvonek u dveří. Snídaně, nádobí po snídani, hry, úklid, pověsit prádlo, s dětmi ven, svačinka, nádobí, hry, příprava oběda, uložit děti, sebe ne!, nádobí po obědě, kávu manželovi, sundat prádlo, vyčlenit, co se nemusí žehlit, schovat, co se bude muset žehlit, protože děti se probudily a chtějí ven, sbalit s sebou svačinku, pití, nezapomenout bábovky, lopaťčky a kbelíček a mokré ubrousky a idealisticky přihodit knížku, třeba to půjde...

Navečer přichází návštěva. Má nejlepší kamarádka. Je svobodná, má náročné zaměstnání – hodně vydělává, žije sama. Povídáme si, co je nového. Pohraje si s dětmi, má je moc ráda. Taky jim přinesla sladkosti. Je to jejich oblíbená teta. Daly jí zvláštní zdobně jméno, jaké nemá žádná jiná z tet, co k nám chodí. Přistihuju se, že jí normálně závidím. Řeší, jaký nový parfém si koupí, kam půjdou s kolegy na večeri a tak.

Cítím se vedle ní jako šedá myš domácí. Já tak řeším, jestli mě sousedka vezme autem na velký nákup do hypermarketu, abych to nemusela vláčet na zádech, nebo na které pískoviště s dětmi vyrazíme. Taky co pořád vařit k obědu a jak to provést s rozpočtem, aby pokryl ty nejnütnější potřeby a kromě toho aspoň jednou za půl roku kadeřnici. Jak ráda bych seděla v tiché kanceláři, řešila náročné pracovní úkoly, pak šla s kolegy na oběd a pak v elegantním kostýmu jen tak do města. Ó, to je život...

Převaluju v hlavě různé myšlenky a říkám si, jestli jsem fakt chtěla být maminkou, co nemá nikdy na sebe čas, co pořád jen vaří, pere a uklízí. Co nenosí kabelku, ale kabelu a v ní ne pudřenku a rtěnku, ale dudlíky, piškoty a pleny. Tak jsem si to vážně nepředstavovala, s tím jsem tedy

opravdu nepočítala. Najednou si uvědomuju, že jsme obě zmlkly a každá se noříme do nějakých chmurných myšlenek. Usměju se na svou přítelkyni a ona povídá: „Člověče, já ti tak závidím.“

Asi špatně slyším, nebo co: „Cože mi...?“

„Závidím ti. Tvůj domov, pohodu, kterou máš kolem sebe. Vždycky máš uklizeno a něco dobrého na zub. Neřve na tebe žádná šéfová, práci si řídíš sama, uděláš si ji, jak potřebuješ a jak chceš. Závidím ti, jak tě tvoje děti milují, jak na tobě visí a jak je na nich vidět, že se jim věnuješ. Úplně se do nich otiskuješ. Děláš něco, co má fakt smysl. Nebo jak dokážeš být vždycky zajímavě oblečená. Já si připadám vedle tebe vždycky tak nemožně, tak nenaplněně. Strašně bych se chtěla vdát a mít rodinu jako ty.“

Třeštím oči, zatímco moje přítelkyně ze sebe chrlí tyto věty. Musím taky s pravdou ven.

„Víš, já před chvílí taky přemýšlela o tom, že ti závidím...“

Teď zase třeští oči ona: „A co, prosím tě?“

Trochu pláče, trochu smíchu, obě víme, že každý touží nejvíc po tom, co zrovna nemá. Máme se rády a žehnáme si navzájem do svých vnitřních bojů.

Večer při čištění zubů mě napadá, že jsem si nedovedla představit, co to obnáší být maminkou, ale že bych to už nikdy nevyměnila zpět. Žiju si vlastně docela báječně. Mám muže, který mě obdivuje, děti, které ve mně vidí dokonalou bytost, co dokáže upéct koláč, spravit panenku, ušít princeznovskou róbu ze záclony, a dokonce odežene zlého psa. Mám svou vlastní domácnost, v níž jsem neomezenou vládkyní. Mám spoustu nápadů, jak z mála vytvořit mnoho...

Vždyť já jsem vlastně šťastná.